

Tinyogi Bendegúz
Óriások a ködben

köd ül a városra.
„fojtogatja” – egyesek szerint.
elhomályosítja a valóságot, és ettől lesz csak igazán valóságos (szerintem).
és minden olyan kellemes egyszerű lesz, mint minden a csodák helyszínén,

akár fönt a magasban,
a jeges birodalmakban,
óriások csontos gerincén

A fák között

úgy válik
az ember
állattá
ahogy
az állat
emberré
ha
valaki
tévesen (?)
szellemet
lát
osonni
a fák
között

Fátyolos

lóg az eső lába fölöttem és
a fátyolos fényben régi
emlékeket permetez
akár a kitömött állatokból a lényeg
már régen elveszett

Éhség

nem láttam
 hogyan buknak meg
 a kivert fogú igazságok
 – elfelejtettem odanézni

az emberi nyomorúság fölött
 az éhesen morajló tenger
 a végtelenséget becézi

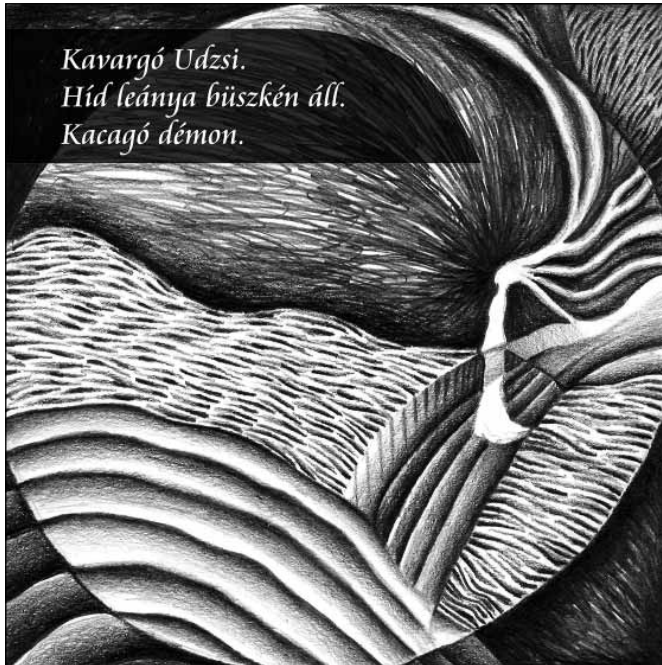
Botos Árpád

*Amikor a forma fontosabb,
 mint a tartalom,*

Egy, kettő, három,
 Négy, öt, hat, hét, nyolc, kilenc,
 Tíz, tizenegy, tíz.

*Kavargó Udzsi.
 Híd leánya büszkén áll.
 Kacagó démon.*

Maretics Erika

Fekete gyöngy

A kihalt utcán egyedül ballagok,
ez a borongós nap valahogyan más,
minden lépésem visszhangzó kopogás,
elől, mint fekete gyöngy gurul a csend,
füzérre egyesül, körbefon az est.

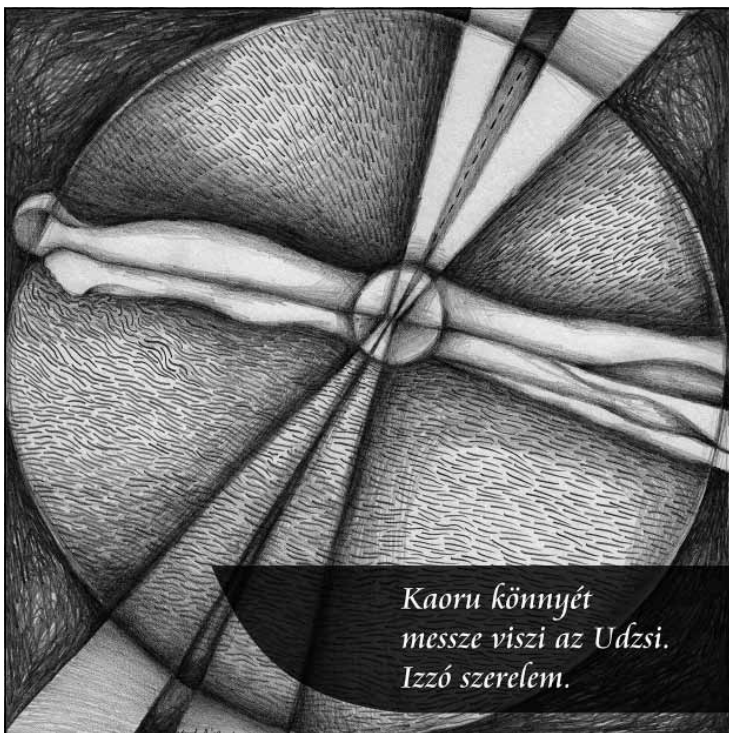
Az alkony sután bókol a sötétnek,
félhomályból szótt estélyi ruhában,
mosolyát átsatírozza álmában,
hátára kavargó ködből von stólát,
nyakéknek a lenyugvó nap sugarát.

Az éjjel házak ablakán át kacsint,
én visszaintek, mint annyiszor, megint.
A Margit híd robusztusan szeli át
a Duna vize felett Pestről Budát,
rajta a villamos, mint sárga lárva,
csikorogva siklik az éjszakába.

*Szél borzolta csók
pironkodó víztükroön.
Hajnali emlék.*

*Kaoru könnyét
messze viszi az Udzsi.
Izzó szerelem.*